

по-пълнѣ и по-снѣжнѣ можеше да ми ся види почти като друида (горска самодива), отъ устата на вдовицѣтъ на меситина, която не бѣше твърдѣ далечъ отъ насъ, чувахъ течеше едно непрѣсѣкновано и монотоническо рыданіе, като кога нарежда старъ нѣкой просѣкъ. Оплакваше ся че забравили да донесѣтъ до неѣ близу мангалъ; че юхата ѣ была студена; че месото което ѣ давали было все кокалы, съ единъ рѣчь че злѣ ся обхождали съ неѣ. — Но, обрѣгнѣхъ на всичко, думаше. Лошо нѣщо было, казваше, да е сиромѣхъ нѣкой; за туй искахъ да не съмъ жива вече.

Ей, Господинъ докторе, слѣдуваше тя да говори на съсъда си, който ся показваше че слуша рыданіята ѣ съсъ съжелѣніе, или повече съсъ ироніѣ, не ся шегувамъ; искахъ да не съмъ жива. Освѣнѣ туй смъртъта ми ще да е на други полезна. Я си помысли, Господинъ докторе, да живѣешъ както съмъ живѣла азъ, да ядешъ съ хубавы сребърны лѣжицы, вилушкы и ножове, на които да е записано името ти, и най послѣ да испаднешъ да живѣешъ отъ милостынѣ, и да ся подиграватъ съ тебе и слугытъ! Немо-жешъ си прѣдстави колко тегля азъ тука, нито ще го научи нѣкой нѣкога: когато е нѣкой честолюбивъ, той тегли и не ся оплаква; за туй и азъ, господинъ докторе, неказвамъ ни рѣчь, но сърдцето ми го знае.

— Имате право, Господже, рече докторѣтъ,